

**Sud Bosne i Hercegovine
Sud Bosne i Hercegovine**

**Broj: S1 3 U 016051 14 U
Sarajevo, 02.04.2015. godine**

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo, kao predsjednika vijeća, Šahbaza Džihanovića i Branimira Orašanina, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Tanje Đokić, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja CENTAR ZA ISTRAŽIVAČKO NOVINARSTVO Sarajevo, Dolina 11, protiv rješenja broj: UP1/03-50-19-2-2/14 od 17.03.2014.godine, tužene Parlamantarna Skupština BiH-Sekretarijat, zastupana po zakonskom zastupniku Pravobranilaštvo Bosne i Hercergovine, u upravnoj stvari pristupa informacijama, na nejavnoj sjednici održanoj dana 02.04.2015.godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, poništavaju se osporeno rješenje tuženog broj: UP1/03-50-19-2-2/14 od 17.03.2014.godine, i prvostepeno rješenje broj: 03-13-50-19-2-2/14 od 14.02.2014.godine, i predmet vraća na ponovni postupak u skladu sa zakonom.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem tužene broj i datum navedeni u uvodu presude, odbija se žalba Centra za istraživačko novinarstvo Sarajevo, izjavljena na rješenje broj:03-13-50-19-2-2/14 od 14.02.2014.godine, kojim se prema tački 1. dispozitiva ovog rješenja, odobrava u ime Centra za istraživačko novinarstvo iz Sarajeva pristup informacijama o visini plaća i naknada za članove oba doma Parlamentarne skupštine BiH, što je traženo zahtjevom zavedenim pod brojem: 03-13-50-19-2-2/14 od 20.01.2014.godine; a prema tački 2. istog Rješenja, tražene informacije iz tačke 1. ovog rješenja koje je prikupio Sektor za odnose s javnošću Sekretarijata Parlamentarne skupštine BiH, podnosiocu se dostavljaju u prilogu.

Blagovremenom tužbom za pokretanje upravnog spora, tužitelj osporava navedeno rješenje i navodi da se, pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama u BiH, dana 17.01.2014. godine, obratio zahtjevom Parlamentarnoj skupštini BiH, Službeniku za informiranje u skladu sa navedenim Zakonom, te tražio dostavljanje informacije koje su pod kontrolom ovog organa, a koje se odnose na podatke o iznosima plata za sve poslanike i delegate u Parlamentarnoj skupštini BiH od novembra 2010.godine do januara 2014.godine; podatke o iznosima svih drugih vrsta novčanih naknada koje nemaju karakter plate, za sve poslanike i delegate u Parlamentarnoj skupštini BiH od novembra 2010.godine do januara 2014.godine,

(naknade za prevoz, odvojeni život, vikende, smještaje, rad u komisijama, grupama, zajedničkim tijelima, delegacijama, te za pomoć, korišćenje automobila, dnevnice, hotelske smještaje, zakupe stanova, regrese, paušale, te bilo koje druge vrste novčanih naknada koje su tokom navedenog perioda isplaćivane poslanicima i delegatima. Rješenjem službenika za informiranje Sekretarijata zajedničke službe PS BiH od 14.02.2014.godine, formalno je odobren pristup traženim informacijama, ali suštinski nisu dostavljene informacije koje je podnosilac zahtjeva tražio. Tako se navedenim rješenjem odobrava pristup informacijama ali se u propratnom aktu Sekretarijata zajedničke službe od 27.01.2014.godine, koji je dostavljen uz rješenje, navode spisak pravnih, zakonskih i podzakonskih propisa kojima su propisana pravila o ostvarivanju prava na naknade i pravila o obračunu plata, umjesto dostave podataka o pojedinačnim iznosima plata i ostalih naknada za svakog poslanika odnosno delegata kako je to Zahtjevom od 17.01.2014.godine traženo od tuženog u skladu sa Zakonom. Žalba na navedeno rješenje odbijena je osporenim rješenjem, a obrazloženje tog rješenja sadrži iste one razloge koje sadrži prvostepeno rješenje tuženog, te tužitelj smatra da javni organ, konkretno PS BiH, u konkretnom slučaju nije pravilno postupio, odnosno, nije postupio kako to propisuje Zakon o slobodi pristupa informacijama u BiH, nije poduzeo sve potrebne radnje da pribavi tražene informacije, na koji način je, umjesto traženih informacija, dostavio samo spisak pravnih akata kojima su ta pitanja uređena, na koji način je pokazao tendenciju da oteža pristup javnim informacijama što predstavlja kršenje člana 2. citiranog zakona. Također, smatra da su neprihvatljivi navodi tuženog da nije u obavezi u procesu omogućavanja pristupa traženim informacijama, da sačinjava bilo kakve nove informacije u smislu analiza, kompilacija ili zbirnih pregleda po zahtjevu tražioca informacija, te je takav stav tuženog u direktnoj suprotnosti sa ciljevima Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, ovo tim prije jer je Parlamentarna skupština BiH, kao javni organ, po ranijim zahtjevima tužitelja, dostavljala tabele sa traženim podacima za poslanički odnosno delegatski sastav Parlamenta u 2009.godini. Pozivajući se na odluku Evropskog suda za ljudska prava u Strasburu od 23.06.2013.godine, u predmetu „Inicijativa mladih za ljudska prava“ protiv Republike Srbije, tužitelj konačno predlaže da se tužba uvaži, osporeno kao i prvostepeno rješenje tuženog poništi i predmet vrati na ponovno rješavanje u skladu sa zakonom.

Tužena je 28.05.2014.godine, dostavila izjašnjenje kao odgovor na tužbu u kojem navode da se tužba tužitelja odnosi očigledno na način na koji su dostavili informaciju u smislu vizuelnog izgleda odnosno načina tabelarnog pregleda kako su to ranije imali u praksi, međutim, da se način obrade podataka i obrade istih u odnosu na ranije godine, sada provodi na drugačiji način kako su naveli u aktu od 27.01.2010.godine, pa uzimajući u obzir sve činjenice i način na koji je odlučeno prvostepenim rješenjem, tužena u cijelosti ostaje kod osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Odgovor na tužbu dostavilo je i Pravobranilaštvo Bosne i Hercegovine kao punomoćnik za zastupanje tužene aktom od 12.06.2014.godine, u kojem ponavlja iste one navode sadržane u odgovoru tužene, i predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH (Službeni glasnik BiH broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz slijedećih razloga:

Prema obrazloženju osporenog rješenja, rješenjem o pristupu informacijama od 14.02.2014.godine, odobren je [redacted] u ime Centra za istraživačko novinarstvo Sarajevo, pristup informacijama o visini isplaćenih plaća i naknada za članove oba doma Parlamentarne skupštine BiH, što je traženo zahtjevom zavedenim pod brojem 03-13-50-19-2-2/14 od 20.01.2014.godine, i uz navedeno rješenje dostavljen je spisak dostupnih akata kojima je uređena isplata plaća i naknada za poslanike i delegate Parlamentarne skupštine BiH i koji nude tražene informacije a dostupni su na veb stranici Parlamentarne skupštine BiH i Vijeća ministara BiH, te da je istim aktom tužiteljica obaviještena da se ne prave ukupni niti mjesečni pregledi navedenih naknada, pozivajući se na član 3. stav a) Zakona o slobodi pristupa informacijama, s tim da tuženi zaključuje da Parlamentarna skupština BiH nije u obavezi da u procesu omogućavanja pristupa informacijama sačinjava bilo kakve nove informacije u smislu analiza, kompilacija ili zbirnih pregleda po zahtjevu tražitelja informacija. Ogradjujući se o navode žalbe tužitelja na rješenje od 14.02.2014.godine, koji se odnose na bojazan tražitelja informacija da bi dostava popisa relevantnih akata mogla izazvati rizik da objavljeni podaci o plaćama ne budu tačni i precizni, te da prema tome Parlamentarna skupština ne želi da učestvuje ni u slučajnom ni u namjernom obmanjivanju javnosti poslavši ovakav nejasan i nepotpun odgovor medijskoj kući, tužena je ponavljajući navode iz prvostepenog rješenja, osporenim rješenjem odbila kao neosnovanu, žalbu tužitelja na rješenje broj: od 14.02.2014.godine.

Takav zaključak i odluka tužene su dovedeni u pitanje navodima tužbe kao i stanjem u spisu predmeta, iz kojih razloga je osporeno rješenje nezakonito i nepravilno.

Naime, cilj Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini („Službeni glasnik BiH“ broj: 28/00, 45/06, 102/09. i 62/11), je: a) ustanoviti da informacija pod kontrolom javnog organa predstavlja javno dobro od vrijednosti i da javni pristup informacijama promovira veću transparentnost i odgovornost javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces; b) ustanoviti da svako **fizičko ili pravno lice** ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da objave informacije; i, c) omogućiti svakom fizičkom licu da zatraži izmjenu, i daje komentar na svoje lične informacije pod kontrolom javnog organa.

Takodjer, prema članu 2. citiranog Zakona, ovaj zakon se tumači s ciljem da olakša i promovira u najvećoj mogućoj mjeri i bez odlaganja objavljivanje informacije pod kontrolom javnog organa po najnižoj prihvatljivoj cijeni.

Prema stanju spisa predmeta, tužitelj je od Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine, koja je u smislu člana 3. citiranog Zakona, javni organ, zahtjevom od 17.januara 2014.godine, zatražio pristup informacijama koje obuhvataju: iznose plata za sve poslanike i delegate u Parlamentarnoj skupštini BiH od novembra 2010.godine do januara 2014.godine; iznose svih drugih vrsta novčanih naknada, a

koje nemaju karakter plate, za sve poslanike i delegate u Parlamentarnoj skupštini BiH od novembra 2010.godine do januara 2014.godine, (naknade za prevoz, odvojen život, vikende, smještaje, rad u komisijama, grupama, zajedničkim tijelima, delegacijama te za pomoć, korištenje automobila, dnevnice, hotelske smještaje, zakupe stanova, regrese i paušale te bilo koje druge vrste novčanih naknada koje su tokom navedenog perioda isplaćivane poslanicima i delegatima), na način da podaci o svim vrstama naknada budu izraženi pojedinačno i po mjesečnim iznosima, za svakog izabranog predstavnika.

Postupajući po navedenom zahtjevu, tužena je prvostepenim rješenjem od 14.02.2014.godine, formalno odobrila tužitelju pristup traženim informacijama, ali su uz navedeno rješenje, posebnim aktom od 27.01.2014.godine, tužitelju dostavljeni podatci prema kojima je u mandatnom periodu 2010-2014.godine, Predstavnički dom PS BiH konstituisan 30.11.2010.godine, a Dom naroda PS BiH 09.06.2011.godine, te da im od tada teku sva prava u smislu plata i naknada; da je u profesionalnom radnom odnosu 49 poslanika i delegata, a od decembra 2013.godine, 50 poslanika i delegata; da su obračun i isplata plata i naknada poslanicima i delegatima kao i koeficijenti za obračun plata definisani Zakonom o platama i naknadama u institucijama Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH2 broj:197/08, 75/09, 32/12, 42/12, 50/12, 32/13. i 87/13); da se osnovica za obračun plata utvrđuje u skladu sa Odlukama Vijeća ministara a da se za traženi mandatni period pri obračunu plata koristila osnovica prema odlukama o visini osnovice za obračun plate zaposlenim u institucijama Bosne i Hercegovine, i to: VM broj186/09; VM broj 45/12; VM broj 110/12; i VM broj 164/13; da se obračun i isplata naknada poslanicima i delegatima u PS BiH takodjer, vrši u skladu sa odlukama Vijeća ministara; da su prava na troškove smještaja i naknadu za odvojeni život definisani Odlukom o načinu i postupku ostvarivanja prava zaposlenih u institucijama Bosne i Hercegovine na troškove smještaja, naknadu za odvojeni život i naknadu za privremeno raspoređivanje VM broj 46/12; VM broj 141/12. i VM broj 131/13; da pravo na troškove smještaja trenutno koristi 23 poslanika i delegata, a pravo na odvojeni život 25 poslanika i delegata; da pravo na naknadu za prevoz koristi 6 poslanika i delegata, a da se obračun i isplata navedene naknade vrši u skladu sa Odlukom o visini, načinu i postupku ostvarivanja prava na naknadu za prevoz na posao i prevoz sa posla u institucijama Bosne i Hercegovine, VM broj 235/08; 165/09. i 239/11; da su Odlukom Zajedničke komisije za administrativne poslove o načinu obračuna plaće i ostalih materijalnih prava zastupnika i izaslanika u Parlamentarnoj skupštini BiH broj 03/5-50-1-11-383/10, od 29.10.2010.godine, definisana prava poslanika i delegata kao što su pravo na naknadu troškova za posjetu porodici, paušal, rad u komisijama, hotelski smještaj; da naknadu za posjetu porodici koristi 20 poslanika i delegata, da pravo na paušal koriste svi poslanici i delegati bez obzira na radno-pravni status, i da se on obračunava množenjem osnovice sa koeficijentom 1,5 u skladu sa navedenom Odlukom; da se isplata plata i naknada vrši mjesečno, i to pojedinačno i da se ne prave ukupni, niti mjesečni pregledi navedenih naknada, kao i da se svi akti Vijeća ministara mogu naći na zvaničnoj stranici Vijeća ministara, a sve odluke Zajedničke komisije za administrativne poslove, takodjer se mogu naći na zvaničnoj stranici Parlamentarne skupštine Bosne i Hercegovine.

Žalbom na navedeno rješenje, podnosilac Zahtjeva za pristup informacijama ukazuje javnom organu, tuženoj Parlamentarnoj skupštini BiH- Sekretarijatu, kao

donosiocu rješenja, da je djelomično udovoljeno njegovom zahtjevu od 17.01.2014.godine, odnosno, da su tražili, ali da navedenim rješenjem i prilogom uz njega, nisu dobili tačne iznose svih novčanih naknada koje su predstavnici zakonodavne vlasti, izabrani od strane gradjana BiH, ostvarili tokom mandata na isteku, da je takav odgovor najvišeg zakonodavnog tijela na Zahtjev predstavnika javnosti neosnovan i sa stanovišta transparentnog i odgovornog obavljanja dužnosti u javnoj instituciji neprihvatljiv, te da je slanje spiska pravnih akata kojima se propisuju pravila o ostvarivanju prava na naknade i pravila o obračunu plata umjesto konkretnih iznosa, izuzetno rizično u smislu objavljivanja tačnih i preciznih podataka o navedenom što je primarna misija CIN-a i novinarstva uopšte, te da tražilac pristupu informacijama u skladu sa Zahtjevom od 17.01.2014.godine, moli da mu se dostave informacije na način kako je to praktikovano u prethodnim godinama, a to znači, potpune, jasne i nedvosmislene podatke o kojima će tačno obavještavati javnost, uzimajući u obzir odgovornost i transparentnost kao osnovne principe funkcionisanja svih organa vlasti.

Tužena Parlamentarna skupština BiH-Sekretarijat je pobijanim rješenjem od 17.03.2014.godine, žalbu Centra za istraživačko novinarstvo Sarajevo odbila kao neosnovanu, uz obrazloženje koje sadrži ponavljanje faktografskih podataka i razloga navedenih u ožalbenom rješenju, pri tome procjenjujući da su po srijedi neprihvatljivi argumenti obzirom da Parlamentarna skupština BiH, nakon što je obezbijedila i ukazala na slobodu pristupa traženim informacijama, ne može snositi odgovornost za eventualni novinarski neprofesionalizam te za slučajno i nenamjerno obmanjivanje javnosti.

Imajući u vidu navedeno, ovaj Sud je stanovišta da je tužena Parlamentarna skupština BiH-Sekretarijat, u konkretnoj pravnoj stvari, postupila suprotno ciljevima i sadržaju Zakona o slobodi pristupa informacijama u Bosni i Hercegovini, jer nije u skladu sa članom 4. istog Zakona, omogućila tužitelju kao podnosiocu Zahtjeva od 17.01.2014.godine, pravo pristupa informacijama koje su pod njenom kontrolom, a koje se odnose na iznose plata za sve poslanike i delegate u Parlamentarnoj skupštini od novembra 2010.godine do januara 2014.godine, kao i na iznose svih drugih vrsta novčanih naknada a koje nemaju karakter plate, za svakog poslanika i delegata pojedinačno i po mjesečnim iznosima u navedenom periodu, a koji podaci i informacije, i prema stanovištu ovog Suda, nesumnjivo predstavljaju dobro od vrijednosti, i da javni pristup ovim informacijama, nesumnjivo promovira veću transparentnost i odgovornost Parlamentarne skupštine BiH, kao i da su takodjer, ove informacije neophodne za demokratski proces.

Naime, tužena je suprotno zaključku sadržanom u obrazloženju pobijanog rješenja, samo djelomično udovoljila zahtjevu tužitelja za pristup traženim informacijama, odnosno, samo je dostavila spisak pravnih akata na osnovu kojih se vrši obračun i isplata plata i ostalih naknada poslanicima i delegatima, kao i koeficijenti za obračun plata koji su definisani Zakonom o platama i naknadama u institucijama Bosne i Hercegovine, a koji akti su s obzirom na njihovu pravnu prirodu, a da bi se mogli primjenjivati, po samom zakonu, morali biti objavljeni u relevantnom Službenom glasilu Bosne i Hercegovine, što u suštini, i nije bio predmet konkretnog zahtjeva tražitelja za pristup informacijama koje su pod kontrolom Parlamentarne skupštine BiH kao javnog organa. Osim formalnog odobravanja pristupa traženim

informacijama i osim načina na koji je postupila, tužena je kao javni organ pod čijom su kontrolom traženi podaci i informacije, saglasno relevantnim propisima Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, bila dužna tužitelju dostaviti podatke i informacije koje se odnose na iznose plata za sve poslanike i delegate u Parlamentarnoj skupštini BiH od novembra 2010.godine do januara 2014.godine, isto tako i iznose svih drugih vrsta novčanih naknada a koje nemaju karakter plate u navedenom periodu, po vrstama isplaćenih naknada pojedinačno i u mjesečnim iznosima kako je to u Zahtjevu tužitelja navedeno, jer su takvi podaci i informacije nesumnjivo pod kontrolom Parlamentarne skupštine BiH, i jer ispunjenje takve obaveze ovog javnog organa u konkretnom slučaju, prozilazi iz citiranih ciljeva i sadržaja ovog Zakona. Stoga nije prihvatljivo obrazloženje tužene sadržano u osporenom rješenju da ispunjenje obaveze za pristup takvim podacima i informacijama nije moguće jer se sve isplate vrše pojedinačno i ne prave se ukupni, niti mjesečni pregledi navedenih naknada, i jer se svi akti Vijeća ministara mogu naći na zvaničnoj stranici Vijeća ministara, a sve odluke Zajedničke komisije za administrativne poslove se također mogu naći na zvaničnoj stranici Parlamentarne skupštine BiH. Suprotno takvom zaključku tužene, ovaj Sud je stanovišta da se ispunjenje zakonom propisane obaveze u pogledu pristupa traženim informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, konkretno, Parlamentarne skupštine BiH, a koje predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup takvim informacijama promovira veću transparentost i odgovornost Parlamentarne skupštine BiH, ne može vezivati za postojanje ili nepostojanje određenih administrativnih ili tehničkih pretpostavki, a pogotovo ne na način kako to tužena u pobijanom rješenju navodi, iz razloga jer javni organi, pa i Parlamentarna skupština BiH, saglasno citiranom Zakonu, ima obavezu ustanoviti i omogućiti da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom tužene a koje se odnose, konkretno, na isplate iz Budžeta institucija Bosne i Hercegovine, dakle, javnih sredstava, i jer raspolaganje sredstvima Budžeta, odnosno javnim sredstvima, prema ocjeni ovog Suda, nesumnjivo predstavlja informacije koje predstavljaju javno dobro od vrijednosti, te da javni pristup informacijama o takvim isplatama i troškovima, kao što su plate poslanika i delegata kao i sve vrste naknada i troškova koji se finansiraju iz Budžeta institucija BiH, promovira veću transparentost i odgovornost Parlamentarne skupštine BiH u raspolaganju javnim sredstvima, te da su takve informacije neophodne za demokratski proces.

Cijeneći da tužena u konkretnom slučaju rješavajući po Zahtjevu tužitelja za pristup informacijama od 17.januara 2014.godine, nije postupila na način kako je to propisano relevantnim propisima Zakona o slobodi pristupa informacijama, ovaj sud je izveo zaključak da je tužba tužitelja osnovana a pobijano rješenje nezakonito i nepravilno iz kojih razloga je tužbu trebalo uvažiti, osporeno kao i prvostepeno rješenje tužene poništiti i predmet vratiti tuženom na ponovni postupak.

U ponovljenom postupku, tužena će u skladu sa ciljevima i sadržajem Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH, i saglasno stanovištima i pravnim shvatanjima sadržanim u ovoj presudi, tužitelju omogućiti pristup informacijama kako je to sadržano u njegovom Zahtjevu od 17.01.2014.godine, tumačeći ovaj Zakon s ciljem da se olakša i promovira u najvećoj mjeri i bez odlaganja objavljivanje informacija o platama i isplaćenim drugim naknadama za sve poslanike i delegate u PS BiH od novembra 2010.godine do januara 2014.godine, izraženo pojedinačno i po

mjesečnim iznosima za svakog izabranog predstavnika, i o tome donijeti odgovarajuću odluku u skladu sa zakonom. Pri tome, ovaj Sud ukazuje na propise člana 62. do 65. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10), koji se odnose na obaveznost presuda suda, i postupanje nadležne institucije u slučaju kad Sud poništi konačni upravni akt protiv koga je bio pokrenut upravni spor i predmet se vraća u stanje u kome se nalazio prije nego je poništen akt donesen.

Imajući u vidu navedeno, Sud je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Tanja Đokić

Tačnost prepisa ovjerava: *[Signature]*
Ovlaštenost: *[Signature]*
Cvetina Josteljić

PREDsjedNIK VIJEĆA
SUDIJA
Jadranka Brenjo